

Διὰ πᾶσαν αἰτρίαν ἀπευθυντὸν τοῖς συντάκταις.

Κωνσταντινούπολις, 4 Δεκεμβρίου.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Μετά πολλῆς ἡμῶν λύπης εἶδομεν ὅτι ἐσχάτως ἀναφαινεῖται ἐν τῇ ἐνστάσει αὐτοῦ τῶν ὡς ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Πολιτείας καὶ περὶ τοῦ δικαίου τῆς ἀντιθέσεως τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, συζητήσαντες καὶ ἡμῶν ὑπὸ τὰ ἀντιστρατευόμενα μέρη ἐπερίεσαν δυστυχῶς ἐπὶ ἀντιθέτου ὑπολόγου. Καὶ οὗτοι μὲν ἱστορικῶς ῥοι τὰ γεγονότα ἐξετάζοντες, ἀλλὰ χωρὶς δυστυχῶς αὐτῶν λαβῶναι ὁδηγῶν ἐπὶ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἐξέτασιν τοῦ πενιμετα τῆς ὁρθότητος καὶ χαρκτηριστικότητος τινὰ γεγονότα τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, παρῆσαν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπεραπεινὰ οἰοῦν τῇ Πολιτείας ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν χρόνων τὰς ἀποφάσεις τῶν οἰκουμεικῶν συνόδων, ὡς ἄλλως ἐπὶ τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐπὶ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, καὶ ἐν τῇ ἐπιμέλει ταύτῃ τῆς Πολιτείας ἐξεζητήσαντες τοῦ δικαίου τῆς ἀναμείξεως τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ παραδόξως ποῦ καίπερ τοῦ ὑπεριστοχῶς σφοδρῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς, ἀνταποκρίνομεθα, ἐπεχέρομεν μὲν ὡς ἀποδείξωσιν ἱστορικῶς, ὅτι οἱ πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως καὶ μάλιστα πάντες οἱ μέγας καὶ φωτῶν τοῦ στοιχείου τῆς Ἐκκλησίας φωστὴρ ἦσαν μὲν περὶ οἰκουμεικότητος ἐμελείοντες, ἑλλήνων καὶ ὁρίων τῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὁρίων αὐτῶν ἐλεῶντες, τελικὸν δὲ τίτλον ἡγάγον ὅριον, ὅτι μάταιος δὲ τίτλος τῆς οἰκουμεικότητος καὶ οὐδὲν σημαίνον, τοῦτο δὲ φροντιστέον ἡμῖν, ὅπως ἐλθὼν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν κατὰ τὴν οἰκονομίαν οἱ δὲ τὰ ἀνάπαλιν σιωπήσαντες καὶ οὗτοι παραβεβήμενοι, ἐπὶ τοῦ δικαίου τοῦ τοῦ λαοῦ στοιχείου εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὰ ἀμείξεις τῇ κατὰ γῶν ἔλκει ἐκ τῶν τοῦ κοσμικῆς ἐξουσίας ἐπεμβάσεων, πᾶσαν μὲν τοιαύτην ἐπέμβασιν ἡγήσαντο ἡ κατέκριναν καὶ οὐδὲν ἡγούμενοι τὴν ἐκδήλωσιν τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως ὡς ἡγήσαντο ἀρκετὰ σαφῶς, ὅτι ἡ τοῦ Φανερῶν, ὡς αὐτὴν περὶ φρονητικῶς ἀποκαλύπτει, Σύνοδος οὐδενὸς ἀξίᾳ ἐστὶν ὁ σπασμοῦ, αἱ δ' ἀποφάσεις αὐτῆς καὶ οὐκ ἐπὶ ἀποφάσεις ὑπὸ τοῦ ὁπλοῦ, ἀκούειν εἶναι.

Ἐνοούμεν ἀληθῶς τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ἱμνητοσύνης παντὶ ὁδοῦδότη καὶ ἐξιώσεις αὐταὶ τῶν δευτέρων, καὶ ἐξοφλοῦμεν ὡς ἐκ τούτου, χωρὶς ὅμως δικαιούμενται παρεκτροπῆς εἰς τὸν πρῶτον παύσαντες στιγμιαίᾳ ἐξαιῶν τὴν ἐπηρεϊαν τῆς ὁποίας ἐποσαντο, φαίνεται, τὰς ἱστορίας αὐτῶν μελέτας, καὶ διὰ τὸ παραδείγμα ἑξῶν κρατῶν, ἐν οἷς ἡ βάσις τῆς Ἰσλαμίστικῆς θύλας τῆς ἡμετέρας διάφορῃ, δικαίαν ἐκρίναν τὴν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιστάσαν, καὶ συνέχουν τὴν ἀδικαιολόγητον αὐτῆς ἐπέμβασιν μετὰ τῆς ἐπὶ τὰ ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων ἐρειδόμενης ἀναμείξεως τοῦ λαοῦ πεινέου.

Οὐ γὰρ ἡμέτεροι φίλοι καὶ συναδέλφους
ρείδουμεν ἐπὶ δύο ῥήσεων τῶν ἰσχυ-
ρῶν Βουβήσιου καὶ Σωκράτους, ὡς
σπερία οὐ χωρεῖ πέραν τοῦ 439 μ.
Χριστοῦ, καὶ ἐπὶ ἱστορικῶν τιμω-
νόντων κατὰ τὴν γ' ἐν Ἐφέσῃ
ὁ ἐν Χαλκηδόνει οἰκουμένηκῃ σύνο-
δοι ἀποφαίνονται, δέ τι βυζαντινοὶ αἰ-
κιστοὶ κατὰ τὸν ἑκτὸν συνεκάλεσαν
οἰκουμένηας συνέδους, ἀλλὰ καὶ ἐ-
κείνοι καὶ ἐπηγάγοντο αὐτάς, οὐ μὲν
τὰς τῶν συνόδων ἀποφάσεις ὡς νῦν
τοῦ κράτους ἀνεκλήρυττον καὶ ἐξέ-
στην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς δογματικὰς ἐπιμ-
νοντες ἐρίδας ὑπεστηρίξαν τὴν ἡ-
μετέραν κατὰ τῆς ἄλλης. Ἐνταῦθα

δὲ ἀμφίβολον τοῦλάχιστον ἀποδοῖναι
τὸ θεόπνευστον, ὡς ἡ Ἐκκλησία φρονεῖ,
τῶν οἰκουμένων συνόδων, καὶ ἀπο-
φάσεις αὐτῶν ἀνθρώπινον ὅλως καὶ δὴ
καὶ διὰ τῆς βίας ἐπιβεβλημέναι παρί-
στανται.

Τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν οὐδόλως
δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν οὐδὲ ὑπὸ
ῥησκειντικῇ, ἀλλ' ὑπὸ ἱστορικῇ
ἔρσει. Πρὶν ἢ ἐνεχθῶσιν αἱ τοιαύ-
ται τολμηραὶ ἀποφάνσεις, αἰνέτες δὲ
ἡμετέρας Ἐκκλησίας, πρὶν ἢ ἀνακηρύ-
ξωμεν σὺν ἀρχαιοτέροις τισὶν ἱστορι-
κοῖς, ὧν τὰς κρίσεις αὐστηρότατα ἐξε-
λέχη· ἡ νεώτερη ἱστορικὴ ἐπιστήμη,
ἀνάμεικα κατὰ παντός, ὅτι βυζαντι-
νόν, καὶ ἀποκηρυχθῶμεν ὡς ἀντεθνικὴν
πᾶσαν τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν, καλὸν
ἦτο νὰ ἐγκυφώμεν εἰς τὴν μελέτην
τῶν τότε ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτι-
κῶν γεγονότων οὐχὺ ὑπὸ τὴν ἐπηρεαν-
τοῦ Γιββωνίου ἡ τοῦ Μοντεσκιῦ ἡ ἄλ-
λων πινὺν αὐστηρότατων ἐπικριτῶν
τῆς Bas-Empire, ἀλλὰ προσπαθοῦντες
ἀκατάλαβωμεν ἐν ταῖς γεγονόσι τὸ
γενεῖν πνεύμα τῆς ἰσχυρᾶς ἐκείνης
ὀργανώσεως, δι' ἧς τὸ μεν κράτος ἤδη
νῆη νὰ ἐπὶ κρήνη γ' ἑλίου ἐναιούη·
μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ρώμης ἐν μέσφω
τῶν γενικῶν τῆς Εὐρώπης ἐρείπων
καὶ μυρίων ἐξ "Εω καὶ ἐκ Δυσμῶν, ἐκ
Βορρᾶ καὶ Μεσημβρίας ἐπιδρομῶν, ἥ
δὲ ὀρθοδοξία νὰ διατηρηθῇ ἀνόθεντος
μ' ὅλας τὰς προσπάθειας τῆς παπῶ-
συντης, καὶ τέλος ἡ ἐπιστήμη νὰ διασω-
θῇ ἐν τῇ γωνίᾳ ταύτῃ καὶ ν' ἀναφλέ-
ξῃ τὴν ἀποβαρυνθεῖσαν Εὐρώπην.
Ἡ ἰσχυρὰ αὕτη ὀργάνωσις, ἡ τοσαύτη
θεμελιωποιοῦσα κατὰ τὴν ἐπ' ἡ
ἐκείνην τοῦ γενικοῦ τῆς ἀ' θρωπότητος
σάλου, καθίστησι τὴν βυζαντινὴν ἱ-
στορίαν ἡττοῦς μὲν περιφρονήσεως
πλείονος δὲ προσοχῆς, καὶ μέλιστα ἐκ
μέρους ἡμῶν, αἰτίαν.

« Ἄλλοτε ποτὶ ἄρα γε ἡ ἐπαιρομένη βα-
 σίς τῆς ἰσχυρᾶς ἐκείνης ὀργανώσεως.
 Πῶς ἡ βυζαντινὴ αυτοκρατορία μεθ-
 ὅλας τὰς κακίας καὶ τὰς κακοουρίας
 τῶν διαδορᾶν τῶν κατὰ μέρος ἀ-
 τῶν ἴχθυε κατὰ τοσούτων ἐπηρεϊμῶν
 ἐπὶ δέκα ὅλους αἰῶνας; Τοῦτο, καθ' ἡ-
 μᾶς, δεῖται ἐκζητῆσαι ὁ ἀπαθὴς καὶ ἀ-
 μερολήπιτος τῆς βυζαντινῆς ιστορίας
 λετῶν καὶ μὴ συναρπαζόμενος ἐκ τῆς
 ἀγγλικῆς hūmours τοῦ Γιββάνου. « Πῶς
 λη, λέγει νεώτερος τις γάλλος ἱστορικός
 ἐγγένος προκειμένου περὶ τῆς βυζαντι-
 νῆς αυτοκρατορίας κατὰ χροῖας τῶν
 λέξεων δεσποτισμός καὶ θεοκρατία.
 Ἄλλ' ὁ ἀπλοῦστατος καὶ ὀρθότατος ὁ
 ρισμός τῆς αυτοκρατορίας ταύτης ἐστὶ
 ὅδε μοναρχία ἡ αυτοκρατορία συναρ-
 ραννιμένη ὑπὲρ τῆς ιδέας τοῦ Θεοῦ.
 Καὶ ἀληθῶς, παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς
 ἡ ιδέα αὕτη τοῦ Θεοῦ, ἡ μεγάλη ἰδέ-
 α τῆς Ὀρθοδόξιας, ἐπέχει τόπον πασά-
 των ἀστυχῶν ἀρετῶν τῆς ἀρχαίας
 Ἑλλάδος; καὶ τῶν νεώτερον ἐθνῶν
 Ἡ μεγάλη ἰδέα τῆς Ὀρθοδοξίας γεν-
 καθ' ἑλθὲν τὴν διαφέρειαν τῆς βυζαν-
 νῆς αυτοκρατορίας ἀθλητῶν Ἀθανά-
 σιου, Βασιλείου, Γρηγορίου, Χρυ-
 στοστόμου, Κυρίλλου, Φωτίου, Κη-
 ράρου, Μάρκου, Γενναδίου, ἀθλη-
 τῶν ἀληθείας, ἀθλητῶν τῶν ἁ-
 καιῶν τῶν λαῶν, ἀνεστέρας μ-
 λους ἀλλ' οὐχ ἦτοιν περὶ ἑξῶς τοῦ
 μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος φιλο-
 σόφου. Ἡ μεγάλη ἰδέα τῆς Ὀρθοδό-
 παρῶς, ἡ τοῦ Ἡρακλείου, τοῦ Νι-
 φόρου, τοῦ Γεωργίου, τοῦ Βουλγα-
 ρικῶν, τοῦ Στρατηγόπουλου εἰς τὴν
 διά μαχῆς οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν ἀδούτε-
 του Μαρθιανῶν, τῆς Σαλαμίνος
 τῶν Πλαταιῶν. Ἡ μεγάλη ἰδέα
 Ὀρθοδοξίας, ἰδέα, εἰρήσων τοῦτο, ἐλ-
 ληνική, ἰδέα παντὶ σθένει ἀποκρ-
 σασα τὸ μοναρχικὸν πολίτευμα ἐν
 Ἑκκλησίᾳ καὶ ἀσπαρμένη τῇ
 τῶν μεγάλων ἀμφοικτυσιῶν, τῶν ἐ-
 καλουμένων οἰκουμηνικῶν συνό-
 λῳ πασῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν
 ρίδων συνδυά ταῖς παραδόσεσι
 τῆς ἱστορίας, ὥσπερ τὴν Ἀνατολὴν
 τῆς ἀπορόφησης καὶ ἀνεγγίνης
 συναίσθησιν ἐκίνησεν τοῦ ἑλληνικοῦ
 θησιμῶ, ἥτις ἐπιφέρειται κατὰ
 τὰ τελευταῖα τῆς αυτοκρατορίας
 νους καὶ εἰς τὴν οἱ νεώτεροι Ἑλλή-
 νες καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀνατολῆς
 ὀφείλομεν τὴν ἐνεστώσαν ἡμῶν ὑπ-
 ἔσιν.

Τοιαύτης ούσης τῆς ιδέας τῆς'Ο.θ.

δοξίας παρά τοῖς Βυζαντινοῖς, καί τῃς
θηρασκευτικῇς ἐνότητι· θεωρουμένης
δικαίως ὡς τῆς ἀσφαλεστάτης βάσεως
τῆς πολιτικῆς ἐνότητος ἐν κρατίει ἐν ᾗ
ἡ πανσπερμία τῶν ἐθνικῶν οὐδένα σχε-
δὸν ἄλλον εἶχεν ἐνωτικὸν δεσμεῖν, ἐλεχ-
τήριος καθίσταται ἡ στενὴ σχέσης τῆς
Πολιτείας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Βυ-
ζαντινὸς μονάρχης, ἄρχων λαῶν δια-
φόρων, ἀλλὰ συνδεδεμένων πρὸς ἀλλη-
λους ἐν τῇ ἐνότητι τῆς πίστεως, βασι-
στεύει οὐ μόνον θρησκευτικῶς, ἀλλὰ
καὶ πολιτικῶς, ὡς εἶπεν, ὀρθόδοξος,
τῇ καθήκοντι καὶ δικαίᾳ προστασί τῆς
Ὁρθοδοξίας, προστασίας τῆς ἐνότη-
τος αὐτῆς κατὰ τῶν αἱρετικῶν, προ-
στάτης τῆς ἀσφαλείας αὐτῆς κατὰ τῶν
ἀλλοφύλων καὶ πολεμίων· σημαία τοῦ
κράτους αὐτοῦ ἐστὶ τὸ σύμβολον τῆς
χριστιανικῆς πίστεως, ὁ σταυρὸς μετὰ
τῆς Ἐν τοῦτο ἵσταται, παῖνες πολεμι-
σθῆρις καὶ νικητήριος, τὰ τροπάρια
τῆς Ἐκκλησίας, τὰ εἰς τὸν σταυρὸν
θεωρούμενα ἀναφερόμενα καὶ τὰ εἰς τὴν
Κοιτίαν τῆς Ἰσχυρᾶν καὶ ἀήττητον
πολιοῦχον τῆς μεγάλῃς τοῦ Κωνσταν-
τινοῦ πόλεως. Ὁ βασιλεὺς, κατὰ τὰς
Γραφὰς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐτάθη
παρὰ Θεοῦ ὡς προστατὴς καὶ υπέρμα-
χος τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὡς τοιοῦτον θεῶ
ὑπακούει αὐτῷ πᾶσαν ψυχὴν ὥσαν.
Ἀλλὰ περὶ τὸν βασιλεῖα ἵσταται τὸ
ἰσχυρὸν ἐπισκοπικὸν σῶμα, παρὰ τὴν
κλήρον τοῦ βασιλείου, τοὺς πολιτικούς
καὶ δικαιοκτῆρας τοῦ ἀλλήλου· ὑπάρχει
ὁ κλήρος τοῦ Θεοῦ, οὗ προεξάρχος ὁ
κατεργαστὴς Κωνσταντινουπόλεως, οἰ-
κουμενικὸς ὑπὲρ τὴν ἐκκλησιαστικὴν
ἐποψίαν, ὡς οἰκουμενικὸς ἦν ὑπὲρ τὴν
πολιτικὴν ὁ διάδοχος τῶν ρωμαίων
αὐτοκρατόρων. Ὁ κλήρος τοῦ Θεοῦ
ἔχει τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Ὁρθοδόξου, ἐξ
θεματορῶν τῶν δογματικῶν, ὁ μόνος
ποσιότης τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ κατὰ
πάσης αἰθαίρεσας τῶν ἀρχόντων αὐ-
τοῦ, πικρὸς ἐλεγκτὴς πάσης πράξεως
τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων καὶ αὐτοῦ ἐπὶ
τοῦ αὐτοκράτορος, ἀντικειμένης εἰς
εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὰς δόγματα,
εἰς τὰς παραδόσεις τῆς θρησκείας.
Ὁ κλήρος οὗτος τοῦ Θεοῦ ἡ ἀληθὺς
ἡ μόνη ἀντιπροσωπεῖα τοῦ κατὰ τὸν
χρόνον ἐκείνου οὐδεμιᾶν ἄλλῃν ἀν-
τιπροσωπεῖαν ἔχοντος ὀρθοδόξου λαοῦ.
Ὁ ἀπύλτος αὐτοκράτωρ τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, ὁ διάδοχος τῶν αὐ-
τοκρατόρων τῆς Ῥώμης, ὁ ἀντιπρόσω-
πος τοῦ συγκεκριτικῶν πνεύματος, ὁ
τὴν θέλησιν αὐτοῦ ὡς υπέτακτον ἐπι-
βάλλων νόμον ἔχει ἕνα φραγμὸν, φραγ-
μὸν ἀνυπερήλυτον, τὸν τῶν δογματικῶν
ἀναλλοίωτον, τοὺς θεσμούς τῆς Ἐκ-
κλησίας ἀφ' ὧν ὠμνουν ἐν τῇ στέφει
αὐτοῦ μνηεὶ ἐπιτρέψαι σαλευσθεῖαι τὴν
Ἐκκλησίαν, θεμῶν, ἐπ' οὗς ἐπιδράσαν
τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα τῆς ἀποεντρώ-
σεως κατέστησε τὴν Ὁρθόδοξίαν ἀντι-
στάθμημα τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀπο-
λυταρχίας, ὁμοποσίδαν συνδεομένην
ἰσχυρῶς διὰ τὸ ἀναλλοίωτον τῶν δογ-
ματικῶν καὶ διὰ τῆς ἱεραρχίας, ὁμοποσ-
ίδαν ὑπεκουσαν μὲν πολιτικῶς τῷ αὐ-
τοκράτορι ἐπὶ τῷ ὄρει τοῦ μνηεὶ τῶν
θεσμῶν αὐτῆς παρασκαλεῖται, ἀλλὰ
θηρασκευτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ὁ-
λως ἀνεξάρτητον πάσης πολιτικῆς
ἐπιμεύσεως, ἀνώτατον δὲ δικαστὴν
ῖον ἐχούσαντας μεγάλας ἀμφοινοσίας
τὰς ἀποκαλούμενας συνόδους, ὧν αὐτὴς
ἀνώτατος κρητὴς ἡ εὐσεβὴς πίστις καὶ
ἡ τῶν δογμάτων ὀρθότης. Ὁ αὐτο-
κράτωρ ἔχει τὸ μέγα καθήκον τοῦ συγ-
καλεῖν τὰς οἰκουμενικὰς συνόδους, τὸ
ἐκασφαλίζειν ὁ ἀνεπείραστος τῶν ἀπο-
φάσεων αὐτῆς, τὸ κυροῦν τὰς ἀποφά-
σεις ταύτας ὡς νόμους τοῦ κράτους
τοῦ καταδίδω ἐν τοὺς ἐπεροδοῦνται
πρὸς τὰς ἀποφάσεις ταύτας ὡς παρα-
βάτας νόμων τοῦ κράτους.

Ἐκ τῆς στενῆς ταύτης ἀλλ' ἀσχυ-
ρήτου συνπαρήψεως πᾶν ὕψος ἐξουσι-
αῶν πολιτικῶν καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς
οὐκ ἐν ὀλίγοις ὑπεβίβασμεν, ἐξηγεῖται
νομικῶς, ἀποχρώντως ἡ σχέση τοῦ
τοῦ τούτων ἐξουσιᾶν, σχέσις ἣν τι-
νὲς εὐρωπαϊαὶ ἱστορικῶν ἐξετάζοντες
τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἐπὶφανίαν τῶν
ὑπὸ τὰς θύρας αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν βί-
βαντινὴν ὀρθοδοξίαν κρινόντες ἐκ τῆς
παρωσιᾶς, τὴν δὲ βυζαντινὴν αὐτο-
κρασίαν ἐκ τῆς ἱερᾶς αὐτοκρατορίας
τῆς ὁπτιᾶς, οἱ μὲν αὐτῶν τὴν αὐτοκ-
ρασίαν ὄργανον καθαρῶς τῆς Ἐκκλη-
σιαστικῆς ἐθεώρησαν καὶ τὸ πολιτικὸν κα-

θηράν θεωκρατίαν, οἱ δὲ τὴν ἐκκλησίαν
δούλην τῆς πολιτείας παρέστησαν καὶ
τὸ πολίτευμα καθαρὸν δεσποτισμὸν.
Τὰ Καίσαρος Καίσαρ, τὰ τοῦ Θεοῦ
τῷ Θεῷ· αὕτη ἡ καθαρά βυζαντινὴ
ἀρχὴ ἡ διέποισα τὰς σχέσεις ταύτας,
καὶ ταύτην ἐξῆγεν τὴν ἀρχὴν τοῦ πρώτου
χριστιανικοῦ αυτοκράτορος, ὅτε ὑποδεχό-
μενος τοὺς ἐπίσκοπους προσεφώνησεν
αὐτοῖς· τὸ κατὰ τὸν Εὐσεβίου ἔχειον·
«Μεῖς μὲν τὸν ἔσω τῆς Ἐκκλησίας,
ἐγὼ δὲ τὸν ἐκτός τοῦ Θεοῦ κατεστα-
μένος ἐπίσκοπος ἀνείημι» καὶ τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ὑπογνέοιτο ἐπίσημος πᾶσαν
ἀρχαίην κατὰ τὸν ἐναντίον καὶ συνέ-
ργειαν. Τὸ δὲ τοῦ ιστορικοῦ Σακρατούς
«Ἀπὸ χριστιανίζειν ἤρξαντο (οἱ βα-
σιλεῖς) τὰ τῆς Ἐκκλησίας, πράγματα
ἥρτητο ἐξ αὐτῶν καὶ οἱ μέγιστοι σύν-
δοι τῶν αὐτῶν γνώμῃ γεγονόσι τε καὶ
ἠρώμενται», γραφέν περί τοις αὐτοῖς
περίπου χρόνους καθ' οὓς Ἀμβρόσιος
μὲν ὁ Μεδιολάνων ἐξηνάγκαζεν εἰς δη-
μοσίαν μετάνοιαν τὸν αυτοκράτορα
Θεοδόσιον τὸν Μέγαν, καὶ ὁ ἱερός Χρυ-
σόστομος κεραυνοβολῶν ἐν ὀνόματι τῆς
Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ ἀπὸ τοῦ ἁ-
βόματος τὴν αυτοκράτορα Εὐδοξίαν ἔ-
πασε μὲν θυμα, ἀλλ' ἐθιράμβυσεν ἡ
ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ ἐθιράμβυσεν ἡ
Ἐκκλησία, καὶ ὁ λαὸς κατὰ τὴν ἐ-
πεμβάσειν καὶ τῆς αὐθαιρέσεως τῆς
πολιτικῆς ἀρχῆς, ἅμα ἀποθανών, τὸ
τοῦ Σακρατούς, λέγομεν, οὐδὲως ἀ-
ποδεικνύει ὅτι οἱ αυτοκράτορες τὰ τῆς
Ἐκκλησίας ὡς ἐβούλοντο διετίθοντο
ipso jure εἰς τὰς δογματικὰς ἐπεμβι-
νοντες ἐρίδας, οὐδ' ὅτι τὰς οἰκουμενι-
κὰς συγκαλυστὺς συνόδους δίκην
καὶ ἐπηρεάζον αὐτάς, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο
ὅτι οἱ αυτοκράτορες μεριμνῶντες ἅλῃ
περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐνότητος συνε-
κάλουσι ὅποτε δεῖσι πρὸς λύσιν τῶν θρη-
σκευτικῶν διαφορῶν τὰς οἰκουμενικὰς
συνόδους, ὡς καὶ δεσπεύουσας ἀπο-
φάσεις κυροῦντας κατεδίδοντο τοὺς μὲν
αὐταῖς συμμεφορρομένους, οὐδεμιὰς
ἐπεμεινόμενους νομίμως αὐτοῖς ἐπιτε-
ποιοῦντες.

Τούτο, καθ' ἡμᾶς, ἀποδεδειγμένον ἐκ τῆς ιστορίας, ἐκ τῶν πολιτικῶν νόμων, ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων τοῖς ἰσχύον δικαίον ἐν ταῖς χρεύσει τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας· ἀρῶν καὶ συνέργεια τῆς Πολιτείας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν νεμίμων τῆς Ἐκκλησίας ἀποράσεων, ἀμοιβίον σεβάς τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ δίκαια τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε συμμεταβάλλειν κατὰ τὴν πολιτικὴν διοίκησιν καὶ τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. "Οτι δε παύθ' οὕτως εἶμι σύμπασα ἡ βυζαντινὴ ἱστορία συνομολογεῖ. Ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ δ'. οὐκοιμενικῇ συνόφῳ πρὶ ἧς οἱ ἡμέτεροι φίλοι καὶ συναδελφοὶ γραφουσίν οτι καὶ βορυδάεις αὐτῆς σηνγαὶ εἰς οἰκτρὰ θα μετέπιπτον σκανάλα ἀνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Πουλχερίας καὶ τοῦ Μαρκιανοῦ" πρᾶως τίθεται ἡ ἀρχὴ τῆς μιᾷ ἐπεμβάσεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας εἰς τὰς τῆς Ἐκκλησίας, πρᾶως ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τε τῶν ἐπισκόπων καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐκπροσωπούμενων τὸν Μαρριανόν οτι οὐδεὶς βασιλικὸς νόμος ἢ πρόσταγμα δύναται νὰ ἔχη κύρος κατὰ τῶν κανόνων τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν συνόδων. «Οἱ ἐνδοξατοὶ ἀρχόντες, λέγεται ἐν τῇ δ' πράξει τῆς δ'. συνόδου, εἶπον. Τῷ θεοτάτῳ Δεσπότῃ τῆς οὐκοιμένης (τῷ αυτοκράτορι Μαρριανῷ) ἤρησε μὴ κατὰ τὰ θεία πράγματα ἢ παρακινήματα τύπου κατὰ τῶν διαταγμάτων ἐπισκόπων ποιεῖν»

πρὸς τὴν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Κανόνας, τοὺς παρὰ τὸν ἁγίον Πατέριον νομοθετηθέντας. Ἡ σύνοδος εἶπε: Κατὰ τῶν Κανόνων πραγματικῶς μὴ ἐν ἰσχύσει· οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων κρατεῖσταν. Καὶ πάλιν: Δεόμεθα ὥστε ἀρῆσαι ἀνεναντιώτως τὰ ἐπὶ βλάβῃ τῶν Κανόνων πραγματικῶς, πράχοντες τισὶν ἐν πάσῃ ἐπαρχίᾳ· κρατῆσαι δὲ τῶν κανόνων διὰ πάντων.... Πάντες τὰ αὐτὰ λέγουμεν. Ὅλα τὰ πραγματικῶς ἀρῆσθαι. Οἱ Κανόνες κρατεῖσταν. Κατὰ τὴν ψήφου τῆς ἁγίας Συνόδου, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις ἀπάσαις τὰ τῶν Κανόνων κρατεῖσταν. Ἡ τρίτη ἐν Ἐρέσφ. οἰκουμένη ἡ Σύνοδος εἶπε, κατὰ τοὺς ἡμετέροισιν συναδέλφους, «Θεοδόσιος δ' Β' μετέπειθ' αὐτῆς βίας καὶ διὰ στρατοῦ τοὺς ἐκ αὐτῆς συλλεβέντους θεοπεσιτοῦς πατέρας» ὄριξε ἐν τῇ αὐτῇ Κανόνι τὰς

πόμωνα κατὰ πάσης ἐπεμβάσεως τῆς
 κοσμικῆς ἐξουσίας· «Ὅτι ὁ τις μαχόμενον
 τύπον τοῖς νῦν ὠριζόμενοι προσκομίσει,
 ἄκυρον τοῦτον εἶναι· ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ πᾶσι
 καὶ οἰκουμένην Συνοδῶν». Ἰνα δὲ μὴ πολ-
 λαπλασιασάσῃων τὰς παραθέσεις προ-
 σσημειοῦμεν μόνον, ὅτι αὐτὸς ὁ μέγας
 Φωτιστὴς ἐν τῷ Νομοκονίῳ αὐτοῦ λέγει·
 «Οἱ τοὺς Κανόνας ἐναντιοῦνται πραγ-
 ματικοὶ τύποι ἄκυροι εἰσι».

πάντα ταῦτα, ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώτῃς ἡμῶν, πάντῃ διαφόρῳ παριστάσῃ τοῖς ἰσχυρὰν παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς δίκαιον ἐν ταῖς μεταξύ Πολιτείας καὶ Ἑλληστίας σχέσιν, ὡς παριστῶσιν αὐτὸ τοῖς ἡμέτεροι συνέδροις, ἡμαρτὴ μένως ἐξαιρέσεις τινὰς εἰς γενικὸν κανόνα μεταποιήσαντες καὶ λεληθώς πως τὸ κύρος τῶν ἐκκομμενικῶν Συνόδων προσβάλλοντες. Ἀδιάσπαστος πλὴν καὶ ἀσύγκυτος συνυπαρξὶς καὶ συμβίωσις πάντο ἔξουσιν, τῆς κοσμητικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, τοῦτο τὸ νόμιμον παρὰ τοῖς βυζαντινοῖς. Ἐκ τῆς τοιαύτης συμπίεσις τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐξήρτην τὴν ἑλίξην καὶ τὴν εὐμερίαν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους. Ἐπερ δ' ἑτέρος αὐτῶν τὸν θεμελιώδη τοῦτον παρῆσαν κανόνα, τοῦτο ἀπέβη πάντοτε πρὸς βλάβην καὶ πρὸς ἀνταρξὶ τοῦ παραβάτου. Ὑπῆρξαν τοιαῦτα παραβάσεις; Βεβαίως, ναί. Καὶ ποῦ δὲν συμβαδύνουντο τοιαῦτα παραβάσεις; Ἄλλ' ἂν παραβάσεις αὐταὶ οὐδόλως ἐπηρεάσασαι τὴν Ὀρθοδοξίαν οὐδὲ δυνάμεναι ἅν κατὰ μικρὸν τὸ κύρος καὶ τὸ θεόπνευστον τῶν ἐκκομμενικῶν συνόδων κλονίσαι, εἰς τὸν θρίαμβον αὐταντικτῶν τῆς Ὀρθοδοξίας κατεπλήξαν, ὡς ἐν τοῖς ἑμπροσθεν πειρασμοῖς ἀποδείξει.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

GERMANIA.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΝΙΜ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΕΝΩΣΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ.

Εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ τηλεγράφου περὶ
τῆς πολυβρυχτικῆς δίκης τοῦ κήρυκτος
Ἀρνίμ κομισθείσας ἤδη εἰδήθησι
γεωμανικὰ ἐφημερίδες προστίθαισι
καὶ τὰς ἐπομένας ἐκτενεστέρας πλη-
ροφoρίας, αἵτινες, φρονόμεν, ὡς ἐ-
κ τῆς σπουδαιότητος τῆς ὑποθέσεως πα-
ρέχουσι τοῖς πάντι ἱκανὸν ἐνδιαφέρον.
Τὰ γεωμανικὰ φύλλα ἴδω περὶ τοῦ κα-
τηγορητήριου πραγματευόμενα λέγου-
σιν, ὅτι τοῦτο περιέχει τὰ εἰρη:

Μετὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀπέλευσιν τοῦ Ἀρχιμ. οὐ κόμης Βισσάλεν ἐστάσας τὰ ἐν τῷ ἀρχιεῖ τῆς πρεσβείας ἔγγραφα παρήγγειλε, διὰ πλείστα ἐκ τούτων ἑλλειπον· ταῦτα δὲ υπέβησαν οὐ κόμης Ἀρχιμ. Ἐν τῷ περὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν ἀρχαίων τῆς πρεσβείας ἱσχυρὴ ἀρχὴ τῆς καθιερωθείσας ὑπὸ τοῦ υπουργοῦ τῶν ἑσωτερικῶν τῆς Πρωσίας ἀπὸ τ. ὧ 1843, καὶ ἦν καὶ τὰ ἀρχαία ταῦτα ὑπάρχοντα ὑπὸ τὴν αὐτὴν σχέσιν ὑπ' ἣ διατελούσι καὶ τὰ ἀρχαία τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ κράτους διοικήσεως. Ἡ διπλωματικὴ ἀλληλογραφία διαίρειται εἰς δύο εἶδη, εἰς τὴν πολιτικὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν ἢ κεκτημένην τοιούτον χαρακτήρα· καὶ πρῶτὴ δὲ πάλιν διαίρειται εἰς δύο κατηγορίας, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἐκ τοῦ υπουργοῦ τῶν ἑσωτερικῶν προερρομένη φέρει τὸ ὄμα τῆς διακοινώσεως, ἡ δὲ προκύπτουσα παρὰ τῶν διπλωματικῶν πρακτικῶν καλεῖται ἔκθεσις. Χάριν δὲ τῆς τήρησεως τῆς τάξεως τὰ ἀποστελλόμενα ἔγγραφα φέρουσιν ἀριθμοὺς. Ἐν τῷ υπουργεῖν τῶν ἑσωτερικῶν πηροῦνται ἰδιαιτέρα βιβλία διὰ τὰ ἀποστελλόμενα καὶ διὰ τὰ παραλαμβανόμενα ἔγγραφα, ὅτινα ὑπὸ ἀεὶοντα ἀριθμὸν συντεταγμένα ἀναφέρουσιν τὸν τε ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν, τὸ τε ὄμα τὸ πρὸς διὰ διδύμουσι καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς.

Ἐνταῦθα ἐλλείπουν καὶ διακονοῦσι καὶ ἱερεῖς. Τὰ ὑπὸ τοῦ οὐρου τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπὸσταλάει γράμματα εἰς ἀκριβοῦς καταγεγραμμένα ἐν τῷ οἴκῳ βιβλίου, ὅπου ἅπαν καταγράφει ἡ ιδιότης αὐτῶν ὡς πολιτικῆς ἀλλήλογραφίας, καὶ ἰδὼν ἀκόμα τὰ ἐγγράφα ἐκείνα ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ πρὸς ἐν τῇ διεύθυνσιν χαρακτηρίζονται ὡς ἀποτρίαινα, μυστικῆ, ἡ ἀπόριστα. Ἐὰν δὲ τὴν ἐκθέσιν ἐλλείπουν ἐν Παρίσιν τὰ ἀντίγραφα, ἐν τῷ πρωτότυπῳ αὐτῶν εὐρίσκονται ἐν Βερολίῳ.

Τὸ πολιτικὸν ἀρχεῖον ἐν Περιτείτοις ἀρ-
σκετο, ἢ τῷ δωματίῳ τοῦ Ἀρμυνίου
θήκης, τὴν ἀκροῦς ἐκράτει τὴν κλειδί. Τὴν
κλειδία ταύτην ἔλαβεν ὁ διευθυντής τοῦ
γραφείου Χάμπερντσαφ, ὅστις ἀντιγράφει
πάντα τὰ ἔγγραφα ἐν τῷ οἰκίῳ βιβλίῳ
καὶ εὐρὺ ἐντός τῆς θήκης τὰ ἔγγραφα, ἵ-
να παρέδοικεν τὴν κλειδί αὐτῇς ἐν τὸν πρῶ-
τον. Ἐκ τούτου ἔπειτα εἶναι πάντα τὰ μὴ

ἀντιγεγραμμένον ἔγγραφο οὐδέποτε ἀρκοῦν
το εἰς τὸ ἀρχαῖον. Τοῦτο δὲ ἰσχύει διὰ τὸ
πλεῖστα τῶν περὶ ὧν νῦν ὁ λόγος ἔγγράφου,
εἰς ὧν ἡ πρώτη κατηγορία σύγκαιτι ἐν δα-
καί τῳ πρῶν διακονήσαντα καὶ ἐκδόντων,
ἔς κατὰ λάθος τοῖς Ἄρμιε παραλαβόντων μεθ'
αὐτοῦ βραχύτερον ἐπέστρεψεν. Ὁ πρίγκιψ
Χόενλινς ἀμὰ τῇ ἀναλήξει τὸν καθήκοντα
αὐτῶν θελήσας καὶ διαφωτισθῆναι περὶ τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν πραγμάτων, παρητήσας ἀ-
μέσως τὴν ἑλλειψιν καὶ εἰς ἥν ποτε ἐκ Βερο-
λίνου ἀντίγραφε. Ἀντὶ τοῦτου τὸ ὑποου-
ργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἀπήνησε παρὰ τοῦ
κόμπος Ἄρμιε ἐξηγήσας περὶ τῆς τύχης
τῶν ἔγγράφων. Οὗτος διεκπεῖρεν, ὅτι τὰ
ἔγγραφα ἐν ἀνθρῶ ἐἰς τὸ ἀρχαῖον, ὅτε δὲ
περίεχοντα μυστικὰς ἰδιωτικὰς μετὰ τοῦ
Θεοφράστου λέξεις οὐδὲν ἥτοι εἰς ποσὶν προ-
θεῖαι ὁ κόμπος, εἰς ποσὶν παράδειξι πάντων
μετὰ τοῦ υποουργείου τῶν ἐξωτερικῶν δι-
ένεικον τὴν προθυμίαν εἰς τὴν παράδοσιν τῶν
ἔγγράφων.

Συγχρῶναι τὸ δουριεῖον τῶν ἑξωτερικῶν
ἵεταστο τῷ πρῶτῳ, ἵνα δὲ τὴν ἀπο-
ρίαν ἐξέστηται τὸ ἄρχειον, οὐδέποτε
τὴν ἐλπίαν καὶ ἄλλον πολλὴν ἔγγραφα.

Ὁ κύριος Ἀρμένι ἀναγκασθεῖσιν περὶ τοῦ-
του δόξῃ ἐξηγήσας ἀπήντησεν ἰν Καρ-
βάδης, διὰ οὐδέποτε εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ
κατὰ τὴν ἰδέαν, τοῦ ναυ χαρκατὶν τὰ
ἔγγραφα εἶναι ὡς ἰδιωτικὴν ἀλληλογρα-
φίαν, καὶ τοῦ ναυ διαφιλονεικιστὴν τὸν δημο-
σίον εἶναι χαρκατὶν. Ὁ κύριος εἶπε προ-
σθεῖαι εἰ ταῦτα, διὰ ἀμφεβαλλέν ἀπλῶς
ἂν τὰ ἔγγραφα εἶναι ἔπειτα τὰ με-
νίσαν ἐν Πρωτοῦς ἢ τὰ παραδοθέντα
εἰς τὸ ἐπὶ τῶν ἑξωτερικῶν δουριεῖον.
Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἔγγραφοι ματὲς τὰ δια-
κρινοῦσαι εἶναι προσδοκῶν δι' ἀπο-
κρίσιν, οὐδέποτε καὶ συνίσταται αὐτῶν τὸ κα-
θῆκον τοῦ ναυ τῆρησι εἶναι εἰς ἀπορ-
ροφῆσιν, ὁ κύριος ἐποστύμην τὴν
δευτέραν ἐξ τῶν δύο ἀνωτέρω ἐξηγη-
τικῶν ἀποθῶναι, καὶ τοῦτο ποσῶς

παύλου, καὶ τοῦτο τοῦτο
παύλου καθόσω το ἐπιγράψ. Χένω. Ἡ
καθολικὴ ὡς καὶ ἀδελφοὶ καθόλου. Ἡ
ὡρίσαντο τὰ θεωρήματα ἐάντων ἀπο-
βαλλόμενα ὑπὸ τινος ἐκφράσαντο τοῦ
ἐπιγράψ. Βλεμμα. Καλλιθεὶς δὲ ἐνεκα
τῆς ἀσθενείας, αὐτοῦ ὅπως παραστήσει
τότε τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα, ἐνεταίλατο τῷ
υἱῷ ὅπως ἰγγορήσει αὐτὰ τὰ ἐπὶ τῶν
ὀκτὼ ἐγγράφων, ἅτινα ὁ κόμης συμπλήρωσε
μετ' αὐτοῦ διὰ παρμόνον ἐπίσης λόγον.

Ὁ εἰπαγγέλιος καταπολέμησεν τὸν τοῦ
κατηγόρου μὲν διχηματισμὸν τοῦτον, διὲ
θῆναι τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα παρελήφθησαν ὅπως
ἐπιδοθῶσι τῷ ὑπογράφῳ τῶν ἐξωτερικῶν,
πρὶν τούτων ὁ Ἀριμ. ἀναγορεύσῃ ἐκ Παρι-
σιον οὐδὲν εἶπε τῷ κόμῃ Βισσέδεν. Ὁ
δημοσῶς κατηγόρος προσετίθει, διὲ αἱ
ἐκφράσεις «πρὸς ἀτομικὴν ὑμῶν ὀφλην»,
«δι' ὑμᾶς ἀτομικῶς» δὲν ἦδυναντο ποσῶς
τὰ σηματοῦναι, διὲ ὁ κατήγορος ὥριεν
ἐκ τὰ ἐγγράφα ἐκεῖνα ἀποκομῆσθαι τοῦ
διαδόχου του, οὐδὲ θύναται νὰ δικαιολο-
γήσῃ ὁ κόμης ἐκ τῶν ἀτομικῶν σχέσεων
τοῦ πρίγκιπος Χονλβί, δις ἀσπάζεται
πληρείσταται τὴν ἐκκλησιαστικὴν πολιτι-
κὴν καὶ ὁ καρδιανός Χένωλς εἶχεν ἐκ-
λογῇ προσεῖναι πρὸς τὴν ῥωμαιοὶ ἔδοξ.

Ἡ δευτέρα κατηγορία περιλαμβάνει δια-
κονώσεις, ἀς περιλαμβάνω μὲν ἑκὺς τοῦ ὁ-
κόμης εἰσὶν κατέγε καὶ ὧν, ὡ γνωστὸν,
ἡμῖν ἡντιπρὸς τὴν 24 ἰουλίου 1874
ἐπιγραφισθεὶς, διὸς πάλιν δὲν εἶχε τὴν
τμὴν τοῦ νῦν διατελῆ εἰς οὐδεμίαν σχέσιν
μετὰ τοῦ οὐρουρίου καὶ ἐν ἱερωτικῶν δια-
τελών ἀπλῶς ὑπὸ τὴν διαθεσιμότητα τῆς
Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος· διὰ δὲ τοῦτο ἱ-
σχυρίζομαι ὁ κόμης, ὅτι τοῦ οὐρουρίου καὶ
ἐν ἱερωτικῶν δὲν ἦτο εἰς θέσιν ἵνα ἐκπληθῇ
πρὸ αὐτοῦ οὐδεμίαν δημοσίαν ἐκκρίσιν.
Μετὰ τῆς ἐπιγραφισθεὶς ταύτης διακρίσιν
ὁ κόμης, διὸ ἐν μέρεσι τῶν δικονομῶν
ἐκείνων θεωρεῖ ὡς ἰδιωτικὰ γράμματα
ἀπόρριπτα τὴν ἀποκρίσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ
γαμμικίου διείδεσθαι διὸς· μὲν ἀριστερῶς
ἀπὸ 131—133, ὡς κατὰ λάθος περιλάβ-
ειν ὡς ἰδιωτικῶν, ἐπιστρέφει, ἀλλ' ὅτι ἀγ-
νοεῖ ἐντελὲς τὴν τέρην τῶν ἄλλων δικα-
κονομῶν καὶ ἐκείνων.

Βίς τὰς διακοσίας, ἐφ' ᾧ ὁ κατηγο-
ρούμενος ἄξιον ἀτόκῃ διὰ πάλιν ἰδιο-
κτησίας ἀνέσται. 1) Ἡ δὲ ἀρ. 324
διακοσῶντι, δι' ἧς ὁ ἀρχιγερμαντὺς τοῦ
κράτους ἐξήτει παρὰ τοῦ κόμητος Ἀσωνί
ἐξήσκητος παρὶ τῆς ιδιοκτησίας αὐτοῦ μετὰ
τοῦ κόμητος Σιν Βελλέρ συνδιαλέξωσθαι.
Κατὰ τὴν πληροσφορίαν τοῦ στρατηγοῦ
Μαντρίβελ ὁ κατηγορούμενος εἶπεν εἰπεῖν
τῷ κόμητι Σιν Βελλέρ, ὅτι τὴν παροῦ-
σαν γαλλικὴν δημοκρασίαν ἐθεσίων ὡς
ἀδύνατον ἔτα διατηρήσῃ, καθὼς ἐμύλη-
τόν μιν Θείας δὲ διαδοχῆς ὁ Γαμβέτας
τοῦτον δι' ὁ δῆμος, καὶ τοῦτον τέλος
στρατιωτικῇ τῇ κυβερνήσει.

2) Ἡ ὕπ' ἀριθ. 239 διακρίνωσις, δι' ἧς ὁ Βίτμαρκ δίδωσιν ὠριμαίνοντας ὀδηγίας περὶ τῆς ἀνέναντι τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως διαγωγῆς. 3—7) Αἱ ὑπὸ τοῦ; ἀριθμ. 271, 281, 80, 102, 104 διακρινώσας τοῦ Βίτμαρκ περὶ αὐτοῦ αἱ μὲν αὐστηράς ἐπι- κρίσεις ἐκθέσωσι τοῦ κατηγορουμένου. αἱ

